

fælde dog af Lovgivningsmagten, er det ikke rigtigt. Naar jeg ikke har foreslaaet mere detaillerede Regler paa dette Punkt i Lovforslaget, eller vistnok endogsaa har strøget visse af Kommissionens Regler, er det af rent praktiske Hensyn til, at Fængselsvidenskaben i al Almindelighed er i en saadan Udvikling, at det vilde være uheldigt i en Straffelov, der ikke gerne skulde laves om hvert Øjeblik, at fastsætte for detaillerede Regler om Strafudstaaelse. Der maa man, ikke mindst under Hensyn til at man samtidig nedsætter en Kommission til Undersøgelse af disse Spørgsmaal, give Administrationen noget friere Hænder, idet man kan gaa ud fra, at den langt bedre, lettere og hurtigere end Lovgivningsmagten vil kunne følge de forskellige Fremskridt, der er prøvet i den øvrige Verden. Jeg tror derfor, at Lovforslaget i alt væsentligt har truffet det rette med Hensyn til Strafarterne.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo klagede over, at man som disciplinær Straf kunde idømme Vand og Brød op til 3 Gange 5 Dage. Det er et Spørgsmaal, jeg ikke lægger nogen særlig Vægt paa, det kan man forhandle om. Men jeg synes, det ærede Medlem ikke gaar særlig stærk til denne Forhandling, naar han paa Forhaand antydede, at den eneste egentlig behagelige Tid, han havde haft i sit Liv, var, da han selv sad paa Vand og Brød.

Jeg skal saa vende mig til det mest omtalte Spørgsmaal: Kompetencespørgsmaalet mellem Administrationen og Domstolene. I Modsætning til Kommissionsudkastet hjemler Straffelovforslaget kun i ringe Grad en Udvidelse af Domstolenes Kompetence i Forhold til Administrationen, eller rettere: Straffelovforslaget gør ikke som Kommissionsforslaget en Række Indgreb i Administrationens Kompetence med Hensyn til Reglerne for Straffuldbyrdelse og Strafudstaaelse, saaledes som de er nu.

Dette Kompetenceforhold vil, det indrømmer jeg, faa langt større Betydning efter dette Straffelovforslags eventuelle Vedtagelse, end det har i Øjeblikket, takket være de vidtgaaende nye Regler om Særbehandling af Forbrydere, særlig i 4 Tilfælde: For det første den særlige Behandling, de Sikkerhedsforanstaltninger, der træffes overfor psykisk abnorme Personer efter § 18, Stykke 3, og § 75, for det andet paa Grund af Reglerne om Idømmelse af Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring overfor visse farlige eller særlig besværlige Forbrydere, §§ 68—74, for det tredje den særlige Straf af Ungdomsfængsel, §§ 47—50,

og for det fjerde Reglerne om Internering af Drankere i Drankerasyler, § 78.

Medens saavel Kommissionsudkastet som Straffelovforslaget — jeg siger selvfølgelig — henlægger det til Domstolene og Domstolene alene at afgøre, om en Forbrydelse, begaaet af lad mig først tage sindssyge, abnorme, Psykopater, skal belægges med Straf eller undergives andre Foranstaltninger, og da hvilke, saa bestemmer Kommissionsudkastet, at Retten, Lovforslaget, at Justitsministeriet senere kan forandre den trufne Afgørelse, hvis det altsaa senere viser sig formaalstjenligt at ophæve eller forandre disse Foranstaltninger foreløbigt eller endeligt, naturligvis efter forud indhentet Lægeerklæring.

Det første Spørgsmaal bliver jo her, om det er naturligt, at disse senere Beslutninger med Hensyn til Strafudstaaelsen — eller det er jo ikke altid *Strafudstaaelse* — overfor disse utilregnelige eller delvis tilregnelige Personer skal ske ved Sagens Forelæggelse for Domstolene eller ad administrativ Vej. Den Ændring, der her er foretaget i Kommissionsudkastet, eller denne Undladelse af at følge Kommissionsudkastet bort fra de gældende Regler har selvfølgelig vakt Kritik i alle gode Magters Navn. Skarpest og klarest er denne Kritik kommet til Orde gennem et Par langstrakte Kroniker i „Nationaltidende“ af Birkedommer Goll, der for øvrigt i Formiddags er udnævnt til Rigsadvokat, saa jeg bør vel sige: Rigsadvokat Goll, og som jo var Medlem af Kommissionen.

Hr. Goll, som det ærede Medlem Hr. Rytter gentagende henviste til med stor Tilfredshed, synes egentlig i disse Artikler at mene, at dette Spørgsmaal principielt og for evige Tider er afgjort af Hr. Montesquieu i hans Hovedværk „L'esprit des lois“. Rigsadvokaten tilføjer en lille Hentydning til den nuværende Justitsministers formentlige Uvidenhed paa dette Omraade, idet han siger, at Rettens Kompetence paa dette Omraade dog maa synes indlysende for enhver, der, om han end ikke kender Montesquieu, dog har Forstaaelse af, hvad der har været Meningen med Grundlovens § 2. Jeg har nu tilfældigvis den Ære at kende baade Hr. Montesquieu, Diderot, d'Alembert, Voltaire, Rousseau og forskellige andre af Oplysningstidens Filosofer, men jeg har ikke tænkt mig, at selv Hr. Goll som Dommer vilde mene, at Montesquieu's Tredeling, indført for halvandet Hundrede Aar siden, eo ipso indeholdt et Aksiom, hvorfra man ganske